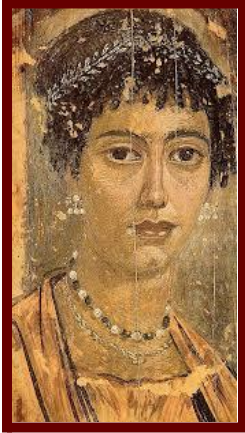

INCIPIIT LIB
ER FABULARUM
DISCIPULORUM

HIERONYMI MAGISTRI OPTIMI ET
MAXIMI SUBNOMINATI DAMIANI
AUT Mister Damian QUEM DISCIPULI
IPSI FECERUNT MAXIMO STUDIO
ET AMORE LINGUAE LATINAE
ANNO MMDCCCLXXIX AB URBE CONDITA
ANNO MMXXVI POST CHRISTUM NATUM
APUD UNIVERSITATEM PURDUENSEM
CASTELLI WAYNENSIS

INCIPIT FABELLA LERESSAE DE MARGARITIS
UBI SUNT MEAE MARGARITAS?

Persōnae: Aemilia, Syra, Dēlia, Jūlia, Iūlius

In familiā Iulii, Aemilia amica Iulii est. Iulius est vir pecuniōsus est, et Aemiliae multa ornāmenta dat. Cū Iulius Aemiliae ornāmenta dat? Quia Iulius Aemiliam amat, et Aemilia Iulium pecuniosum amat. Aemilia audit gallum canentem novum diem salūtāre et

gerit suam lineam cum margaritis. Ecce!

Aemiliae margaritae nōn hīc sunt!

Aemilia: "Ubi sunt meae Margaritae?"

Margaritae nōn prope speculum sunt!"

Aemilia ex cubiculō discēdit et Syram quaerit. Syra est in impluviō et ea natat. Aemilia vocat et Syra venit.

Aemilia: "Syra, Ubi sunt meae Margaritae?"

Lineā cum margaritis nōn est in cubiculō."

Syra: "Margaritae in tuō cubiculō sunt."

Aemilia: "Minime, margaritās nōn sunt in cubiculō meā."

Syra: Interrogā Dēliam, Dēlia margaritās tuās videt.

Aemilia impluvium discēdit et Dēliam quaerit.

Dēliae est in ostiō et malum eot. Aemilia vocat et Dēliam venit.

Aemilia: "Dēlia, ubi sunt margaritae meae?"

Margaritae meae nōn sunt in cubiculō meō."

Dēlia: "Margaritae prope sepeculum sunt!"

Aemilia: "Minime, margaritae nōn prope speculum sunt."

Dēlia: "Interrogā Iuliam, ea in cubiculō tuō!"

Aemilia ostium discēdit et Iuliam quaerit. Iulia est in hortō ludēns cum cane suā. Aemilia vocat et Iulia venit.

Iulia: "Salvē Māter!"

Aemilia: "Salve Iulia, Ubi sunt meae margaritae? Margaritāsne meās geris?"

Iulia: "Minimē, rosās ex hortō carpō."

Aemilia: "Ubi sunt meae margaritae?"

Aemilia ex hortō discēdit and intrat cubiculum suam. Aemilia in lectō iacet et lacrimat. Iulius intrat cubiculum et Aemiliam videt.

Iulius interrōt: "Cū lacrimās, Aemilia?"

Aemilia: "Quia margaritae meae collum nōn ornant!"

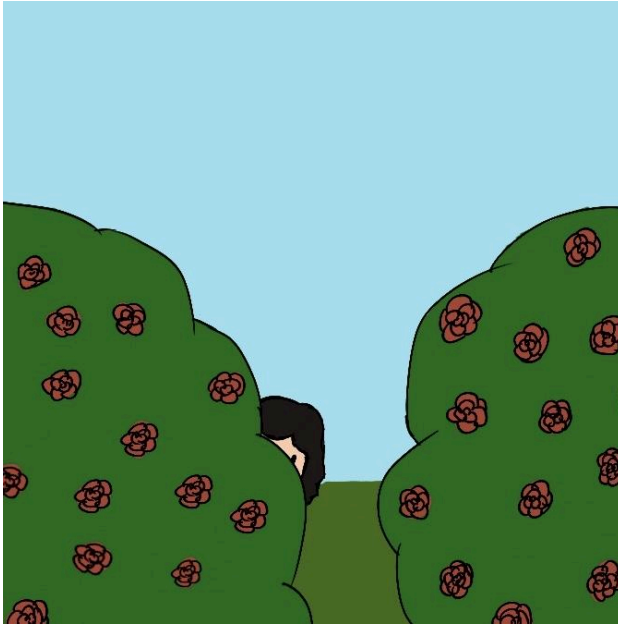
Iulius margaritās sub pedibus Aemiliae videt et ridet.

Iulius: "Margaritae in lectō sunt, Aemilia!"

Timē Īdūs Mārtiae Melinoe Mathews

Sunt Īdūs Mārtiae. Iūlia in hortō est. Lūdet 'occultā et quaere' cum Iūliō, Aemiliā, Mārcō, Quīntōque. Iūlia nōn potest occultāre in arbore quia parva puella est. Post rosās, puella occultat.

Iūlius, in peristylō, vocat "Ubī est mea parva filia?" Iūlia audit et rīdet, sed nōn respondet.

Iūlius quaerēns intrat hortum. Iūliam occultantem Iūlius audit, sed nōn potest vidēre. Nec Iūlius nec Iūlia possunt vidēre et audīre inimicōs in hortō.

Post arborēs, Grūmiō, Mēdus, Flōrāque occultant cum cultrīs. Inimicī Iūliī expectant Iūlium.

Aemilia apud Mārcum et Quīntum clāmat, "Ubī est Iūlia?"

Marcus improbus inquit, "Ubī mea crassa soror est?". Aemilia verberat Mārcum. Marcus lacrimat.

"Iūlia nōn tam crassa quam improbus frāter est, improbe puer. Iam terge lacrimās et quaere Iūliam. Est hōra nōna."

In hortō, Iūlius advenit ad arborēs et vertit ad vīllam. Mēdus ambulat ad Iūlium et pōnit cultrum in umerō. Iūlius clāmat et cadit. Grūmiō etiam pōnit cultrum in Iūliō, sed in collō Iūliī. Flōra timēns currit ab hortō. Familia Iūliī audiunt Iūlius clāmat et quāerunt eum. Grūmiō Mēdusque discēdunt sine cultrīs.

Iūlia videt Iūlium et exclāmat. Iūlius mortuus est.

Fābula Iulii Ranae

Scripta ā Publiō

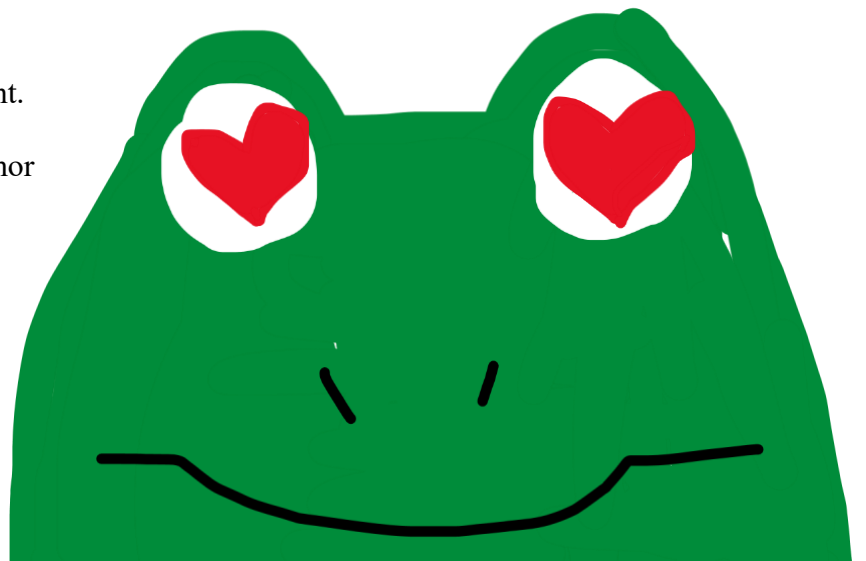
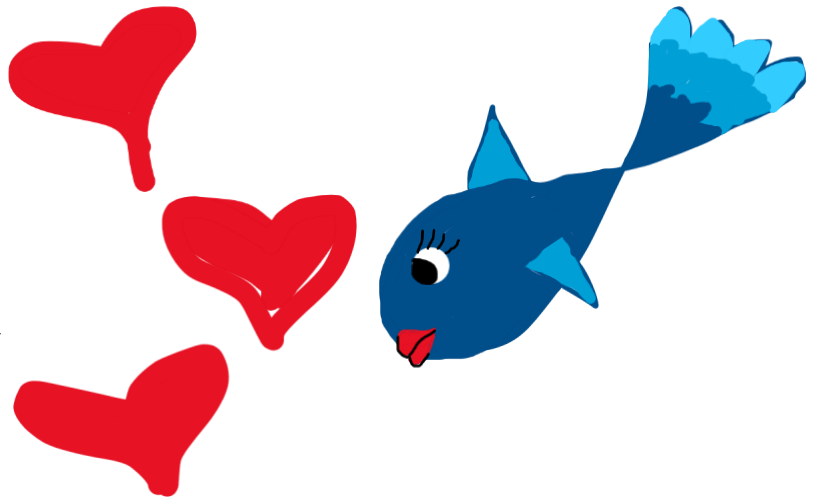
Iūlius est rāna quī habitat in flūmine Rhēnō. Iūlius dēlectat lūdere, cantāre, et edere. Iūlius Rāna habet amīcam, Octāviam. Octāvia est piscis quī habitat in flūmine Rhēnō quoque. Octāvia dēlectat cantāre et edere, sed ea nōn dēlectat lūdere. Cūr Octāvia nōn dēlectātē lūdere? Quia ea nōn habet crūra. Sed, Iūlius vult lūdere cum amīcā suā, Octāviā.

Aliae bēstiae rīdent quia Iūlius Rāna nōn potest lūdere cum amīcā suā. Iūlius trīstis est, quia is amat Octāviam, sed is putat Octāviam nōn amāre Iūlium. Lupī rīdent, avēs rīdent, quoque hominēs rīdent. Iūlius trīstissimus est, is lacrimat nam amor Iūlii magnus est.

Iūlius Rāna iubet Neptūnum venīre et dare crūra Octāviae. Iūlius putat necesse esse dare crūra Octāviae. Deus maris potest dare crūra Octāviae. Deus maris, Neptūnus dīcit, “nōn possum dare crūra amīcae tuae, crūra nōn sunt mea dare.”

Iūlius Rāna dīcit, “Quid? Tū es deus maris, sed nōn potes dare crūra piscī?”

Neptūnus dīcit, “Nōn possum, crūra necesse sunt ambulāre in terrā, nōn natāre in aquā.

Caelus

In capite Medī anima movet, *sed servus nōn servum accusat*, Medus putat.

Jūlius īrātus est. Eius baculum in mēnsā videt, ambulat ad id sine morā.

“Consiste, serve!” Jūlius latrat, voce ut ignis.

Ambulāns Jūlius dūcit oculōs servōrum per cubiculum dum omnēs servī silent et timent.

Jūlius sūmit baculum in manū suā, tenet ante servum dum nōn putat. Julius movet ad stat ante medum, baculum tenetur fortis.

“Servus non servum accusat!” clāmat Jūlius.

Deinde dominus, cum baculō in manū, verberat Medum in modō ferōce.

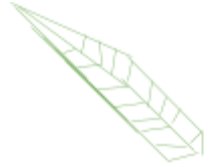
Jūlius consistit et servōs circum sē spectat.

“Siste, Pater!” exclāmat Jūlia.

“Quid? Dīcis sistere mē?” Julius spectat Juliam cum confundissimus.

“Nimis verberāns, Pater. Is homō solum.” Jūlius Medusque spectant Jūliam, sed ad hortum iam ambulat. In viā, Julia animadverto saxum per caelum volans tum oculīs movet ad aliā locus. Julia movet per ostiā de hortō, cubiculum verdis cum multae plantae tangit.

Lacrimae in oculīs, Julia olfacit hortumque dum spectans stellās sub nocte.

Liber de **Margaritā Ludet Pilam** scriptus a

Karmen Brown

Marcūs et Iūlia lūdunt pilam in hortō. Marcūs iacet ad Iūliam primum, et Iūlia capit pilam. Iūlia iacet pilam ad Mārcum, sed iacet pilam super Mārcī caput.

Marcūs: “Ubi est pilā?”

Iūlia: “Pila post tē est.”

Marcūs capit pilam ab terrā. Euis iacet pilam ad Iūliam, et ea capit pilam. Iūlia vocat canem Margarītam.

Iūlia: “Margaritaaaaam venit!”

Margarīta currit ad Iūliā et stat ante suā pedēs.

Iūlia videt Mārcum et interrogat: “Iacetne pilam ad tē rūsus?”

Marcūs: “Ita!”

Iūlia videt Mārcum et iacet pilam Margarītā, quia capit pilam in suā ōs.

Marcūs nōn respondet.

Iūlia: “Hahahae.”

Iūlia amat suam canem Margarītam. Marcūs nōn amat Margarītam. Marcūs videt Iūliam et Margarītam lūdunt. Marcūs iacet rāmum prope Margarīta procul ab Iūliā iam.

Marcus: Hahahae.

Iulia: “Pessimus frater es, et numquam iterum tecum ludere volo.”

Marcus: nōn respondet

Iulia lacrimat. Iulia amat Margarita, sed non amat Marcus.

Cornelius et Iūlius

By: Rylea Edsall

Ecce Mēdus. Mēdus Tusculī cum Iūliō est, quia is emit rosās Aemiliae et Iūliae. Mēdus portat sacculum pecūniae Iūliī in umerīs. Mēdus fessus quia saccus gravis est. Iūlius stat apud tabernam Albinī. Sed

Iūlius nōn emit rosās, quia Cornēlius venit apud tabernam Albinī.

Mēdus vertit et videt tabernam quae vēndit gemmās et margaritās. Mēdus pōnit saccum Iūliī in lectīcā ad tabernam. Sed gemmās et margāritās pretium magnus nummōs. Mēdus nōn emit gemmās et margaritās, spectat modo. Mēdus redit ad

Iūlium, sed Iūlius nōn tabernam, apud neque Cornēlis.

Mēdus quaerit Iūlium et Cornēlium, quia nōn videt it. Dum Mēdus quaerit Iūlium et Cornēlium, iī in tabernā Grumiō sunt. Grumiō abest, quia taberna clausa est. Iūlius et Cornēlius sōlī sunt. Sed Mēdus videt eōs in tabernā Grumiō per fenestram. Mēdus videt Coernelium Iūliō ōsculum dare. Ut Mēdus videt Cornēlium et Iūlium, Iūlius vertit et videt Mēdum. Oculī vident oculum.

Iūlius irātus est et vult punie Mēdum. Mēdus videt irātum Iūlium et perterritus est. Mēdus fugit Iūlium. Mēdus sūmit sacculum Iūliī et capit pucuniae, pōnit sacculus in lectīcā, tunc fugit ab Tusculō. Iūlius nōn capit Mēdum ante is fugit. Iūlius dormī cum sacculus pecūniae.

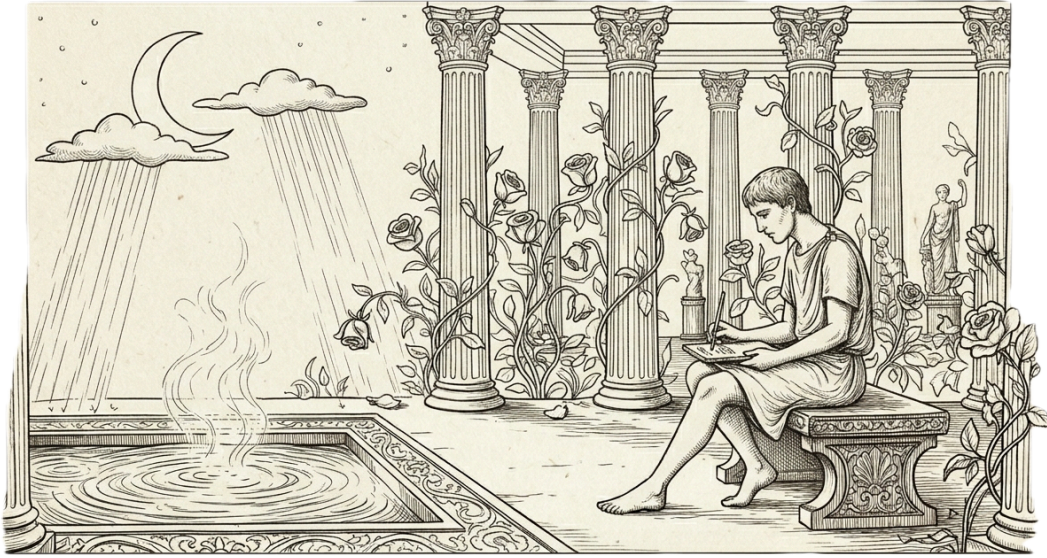
Iūlius sedet apud mēnsam in vīllā, et
numerat pecūniam: “Ūnus, duo, trēs,
quattor... novem, decem.”

Aemilia dīcit: “Num hic centum
nummī sunt?”

Iūlius rūrus pecūniam numerat, et
habet decem pecūniam. “Numerus
nummōrum nōn est centum, sed decem
tantum.” Inquit Iūlius. Decem nummus nōn
satis.

Mēdus abest, et ut certērī
pecūniam...

LĒANDER IN UMBRĪS PERISTYLIĪ

Magdalena (M.E Jennings)

Persōnae: Læander, mundus

Nox ātra est. In villā Iūliī omnēs dormiunt:
Iūlius dormit
Aemilia dormit
servī fessī dormiunt.

Silentium magnum.

Silentium grave.

Silentium altum.

Læander vērō, advena ex Graeciā, non dormit; nam somnus, parvus mortis frāter, ab oculīs eius fugit. Læander sōlus in

peristylō inter umbrās sedēns est, ubi silentium rēgnat. Neque vacuum est hoc silentium; plēnum est spīritū noctis, plēnum est et occultā vōce ventī, quae fābulās foliīs hortī fessīs susurrat.

Circum eum, mundus tacet. Rosae nōn iam rubrae sunt; sed flectunt; velut sanguis terrae fessus in terram cadit. Flōrēs capita flectunt ut hominēs fessī mortem exspectantēs. In impluviō, aqua nōn vidētur, sed audītur. Ea est vōx sine corpore; sunt lacrimae argenteae

quae dē caelō cadunt. “Aqua cadit ut
lacrimae levēs,” inquit Lēander, et vōx eius
in ātriīs vacuīs ad eum redit.

Tabulam stilumque Lēander tenet. Is ad
Lūnam, albam dominam noctis, aspicit.
Per ātrās nūbēs Lūna clāra errat,
ut gemma alba in manū sordidā.

“Ō Lūna,” inquit poēta vōce tenuī, “tū es
oculus nocturnus vigilans. Cūr mē aspicias?
In hac ātrā nocte, mēns mea est ut silva
obscurā ubi via nōn vidētur.”
Stilum ad tabūlam pōnit, sed nihil scrībit.
“Cūr tacēs, stilē? Cūr nōn respondēs? Tū es
amīcus frīgīdus. In cērā tuā, memoriā meā
est ut pictūra antīqua quae dēscendit.” Poēta
dolet, “nam mēns meā nōn est ūna; duae
animae intrā mē pugnant.” Sentit līneas Fātī
quae nōn vidērī possunt quae vītā eius
tenent. Tempus fluit ut aqua per digitōs, et
verba eius ad umbrās eunt.

In impluviō, lacrimae argenteae aquae
cadunt. “Tū cadis ut lacrimae levēs
sine fīne
sine spē
sine lūmine.
Ego quoque cadō.
Pulchritūdō vītāe est ut rosa-
quae māne rīdet,

nocte cadit.

Nunc rosae meae flectuntur,
sanguis terrae fessus sub pedibus meīs
iacet.”

Nunc, inter columnās ventus magnus ululat.
Parva lūx horret
deinde moritur.

Nōn lūx, sed umbra nunc poētā occultat.
In tenebrīs, Lēander stilum rūsus movet.
Nōn carmen laetum scrībit, sed lacrimas
animae. “Omnia quae amāmus,” suspīrat
Lēander, “ad umbrās eunt. Haec tabula est
sepulchrum verbōrum meōrum.”

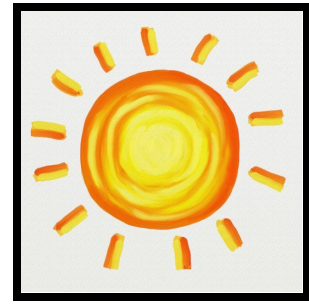
Sōlae stēllae, gemmae caelī frīgīdae, suprā
poētā tacitū lūcent. Nec lacrimās
atremētī audiunt nec fletum nūbium vident.

Ad postrēmum, Lēander tacet. Nihil audītur
nisi suspīrium venti inter columnas vetustas.
Stēllae, oculī caelī vigilēs, procul lūcent.
Eae nōn rīdent
nōn plōrant; eae tantum vident poētā
solum
cuius spēs frācta est sicut pictūra in aquā
pluviae.

Omnia silent...
...sed cor poētae.

Mergere aut Natāre

Mārcus et Quīntus amant natāre in impluviō. Cum sōl lūcet suprā terram, puerī natant in impluviō. Aestāte puerī natant in aquā lūduntque in campō. Mārcus et Quīntus volunt natāre, lūlia quoque vult natāre, sed nōn potest. lūlia cum puerīs ambulat ad impluvium in campō, prope vīllam famīliae. Margarīta et Cerberus adeunt ad impluvium quoque. Mārcus et Quīntus accurrunt ad impluvium et incipiunt natāre. lūlia tristis est, quia nōn natat, sed tantum ambulat prope impluvium. In impluviō alta aqua est. Puerī laetī lūdunt in aquā. lūlia irāta lūdet cum canibus, sed nōn vult lūdere canibus.

lūlia, quae nunc nōn lūdit cum canibus, accurrat et cadit in impluvium. Puerī perterritantēs

vocant sorōrem suam! "lūlia! Quid agit?!" Mārcus inquit, sed lūlia nōn respondet, nam sub aquā est. Mārcus et Quīntus putant lūliam mortuam esse. Prīmus Quīntus, deinde Mārcus incipiunt mergere sub aquam, sed lūlia incipit natāre. lūlia rīdēns natat bona et salūtat puerōs! Puerī rīdentēs salūtant sorōrem suam et līberī incipiunt lūdere. Aqua frīgida et āēr calidus, sed līberī habent bonum diem.

Fabella scripta ā Xavierō Beckley

Fabella De Post Māne

Scripta a Ancam Aschliman

Persōnae: Iūlius, Aemilia, Gallus

Manē est. Iūlius et Aemilia dormiunt, Villa et hortus quiētus sunt. Ecce, gallus canens novum diem salutat. Gallus canit, “Cucurrū! Cucurrū!” Iūlius nunc excitat, exitātus ā gallō canēnte. Is iratus et fessus est. Aemilia nōn excitātur ā gallō canente. Aemilia dormit. Iūlius clāmat, “Stulte galle! Crasse galle! Volō dormīre!”

Iūliī clāmor exitat Aemiliam. Fessa Aemēlia, nunc vigilat, brāchium Iūliī pulsāt, et sē vertit sed dormīre nōn potest.

Iūlius surgit et fenestram aperit, et gallum quaerit. “Stulte galle! Crasse galle!” inquit. “Galle, hodiē māne vīvis. Sed vespere mortuus est. Nunc avis canit! Igitur crassus gallus cibus es!”

Aemilia nōn audit. Gallus nōn respondet, sed Iūlium aspicit. Iūlius vertit et irātus ex cubiculō ambulat. Aemilia,

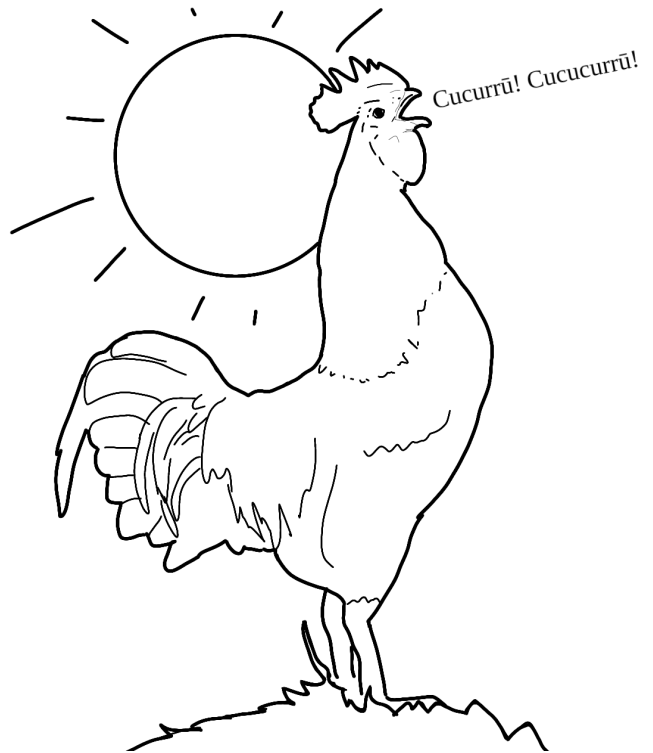
quae dormīre nōn potest, surgit et post Iūlium ambulat ex cubiculō.

Aemilia dīcit, “cūr irātus es?”

Iūlius: “irātus quia hīc stultus, crassus, gallus est! Gallus nōn solum canit, sed etiam clāmat māne! Gallus malus!”

Iūlius et Aemilia, nunc in hortō, gallum quaerunt. Sed gallus in hortō nōn est! Gallus in cubiculō Iūliī et Aemiliae est!

Quōmodo gallus in cubiculum intrat?

Fabella de Pīlis aut... Pīlis?

Scripta ā Carbunculō

Persōnae: Eumolpus, Flōra

Ecce, Eumolpus! Quis Eumolpus est? Tabernārius lūlīi quī gemmās vēndit. Hodiē Eumolpus gemmās nōn vendit, quia in viīs Tusculī ambulat. Grumiōnem in tabernā eius videt, et in viā sinē Grumiōne ambulat, quia putat Grumiōnem stultum esse. Eumolpus in viā ambulat et multās tabernās multārum rērum videt. Ante maximam tabernam ūna parvissima puella stat. Maximā vōce puella clāmat: “PĪLA! PĪTĪLA! EMITE PĪLA! TANTUM HODIĒ DĪMIDIUM PRETIUM!” Eumolpus ad puellam ambulat.

E: “Salvē parvissima puella, canī meō novam pilam volō. Quot nummīs cōnstat ūna pila?”

Puella Eumolpum spectat. Puella laeta nōn est, itaque nōn respondet. Eumolpus irātus, ante faciem puellae manum suam movet.

E: “Puella parvissima! Respondē mihi!”

F: “Mihi nōmen nōn est ‘puella parvissima’ sed Flōra. Pretium pīlī centum sēstertī est.”

E: “QUID!? CENTUM SĒSTERTĪ... Ō! Puella pilam nōn vēndit, sed pīlum!” Iam Eumolpus confūsissimus est. “... cūr pīlum et nōn pilam vēndit?”

F: “Flōra. Nōn ‘puella’. Pecūnia magna ex armīs et bellō venit. Parva pecūnia ex laetīs rēbus.”

Iam Eumolpus nōn respondet.

F: “Parvissimusne vir etiam pīlum vult? Respondē mihi! Canisne tuus novum pīlum vult?”

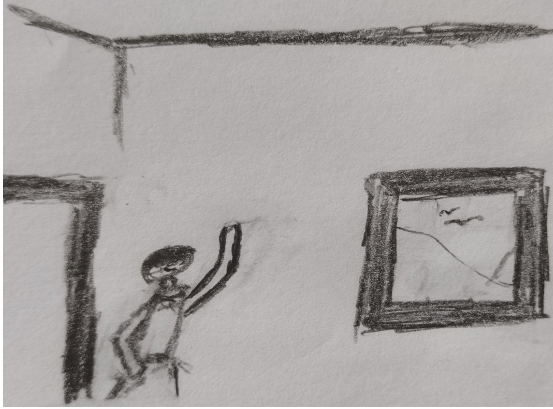
Eumolpus iam in villā. Pānem inimicī Grumiōnis ēst. Bonus pānis est. Antīqua pila in terrā iacet. “Baubau!” canis, cuius nōmen Pirum est, latrat. Canis laetus est quod novum pīlum habet! Iam Pirum pilā pīloque laetus lūdit!

Probus vel Improbus Servus

SCRIPTUS A BRYCUS EVANS

Persōnae: Marcus, Quīntus, Dāvus, et Legītus

MĀRCUS INTRĀT CUBICULĪ QUĪNTĪ.
“SALVĒ QUĪNTE MIHI FRĀTER” DĪCIT
MĀRCUS

“SALVĒ FRĀTER” QUĪNTUS DĪCIT. IN
LĒCTŌ QUIA CRŪS DOLET ET NŌN
POTEST STĀRE.

“VĒNĪ MĒCUM AB VIĀ, MĪLITĒS
VENIUNT IN VIĀ RŌMAM”

“SED MIHI CRŪS NŌN POTEST
AMBULĀRE”

“DĀVUS POSTEST VEHERE TŪ.
POSTESNE TŪ DĀVE?”

“ITA, DOMINE. VEHIT POTEST EUM
AD VIĀ” DĀVUS DĪCIT

“BONA, DĀVE VEHE QUĪNTUM AD
VIĀ”

DĀVUS SŪMIT QUĪNTUM AB ET
PORTĀT A VIĀM VIDĒRE MĪLITĒS.

PUERĪ ET DĀVUS PROPE VIA VIDĒRE
MĪLITĒS VENIUNT. MĪLIĒS NUMERUS
MAGNUS. DUX CŌNSTAT PUER ANTE.

“SALVĒ, PUERĪ RŌMĀNĪ. LEGĪTUS

MIHI NŌMEN, DUCO SEXTĪ
LEGIONIS.”

“SALVĒ LEGITE, MĀRCUS MIHI
NŌMEN ET QUĪNTUS MIHI FRĀTER.”

“SALVĒ MĀRCE ET QUĪNTE, ESTNE
VĪLLĀ FAMILIA TUS?”

“ITA, EST VĪLLĀ FAMILIA IŪLIĪ”

“PATER TUUS HABET TANTUM
VĪLLAM, ERGŌ EIUS PECŪNIŌSUS.”

“ITA, EST. MAGNUM NUMERUS
MĪLITUM TŪ HABET. ERGŌ BONUS
DUX TUUS.”

“EGO SUM. VENĪMUS EX BRITANNIĀ.
NŌS FORTĪS PUGNĀRE CONTRĀ
BARBARŌS”

“BRITANNIĀ! DĀVE Ā BRITANNIĀ
EST.” DĪCIT QUĪNTUS.

“ITA, EGO SUM, DOMINE.” DĀVUS
DĪCIT.

“TŪ IMPROBUS SERVUS. PUER NŌN
INTERROGAT TŪ. TACĒ SERVĪ!” DĪCIT
LEGĪTUS.

DĀVUS VIDET AD TERRAM ET NŌN
RESONDET.

“BONA, VALĒTE PUERĪ EGO RŌMAM.”
LEGĪTUS DĪCIT DISCERE.

“VALĒ LEGĪTE.” DĪCIT MĀRCUS ET
QUĪNTUS.

“BENE, DĀVE?” QUĪNTUS
INTERROGAT DĀVUM.

“ITA, BONUS PARVUS DOMINUS. EGO
SOLEŌ TĀLIBUS.”

“TŪ IMPROBUS DĀVE ET LEGITE
VOCĀRE TŪ ITAQUE.” MARCUS DĪCIT.

“TACĒ MĀRCE, DĀVE EST PROBUS ET
BONUS SERVUS.”

“MINIMĒ, IS MALUM ET IMPROBUM
SERVUS.”

“TACĒ!” QUĪNTUS DĪCIT ET PULSAT
MĀRCUM CAPUT.

“PUERĪ! FRĀTĒS ESTIS, NŌN
PUNĀRE.” DĀVUS DĪCIT

“STULTUS FRĀTER ET STULTUS
SERVUS” MĀRCUS VOCAT AD
HORTUM CURRIT LŪDERE CUM
IŪLIĀ.

“ET IS PUTAT EST FORTIS, TŪ BONUS
SERVUS ET BONUS AMĪCUS.” DĪCIT
QUĪNTUS.

“AMĪCUS” DĪCIT DĀVUS “NŌN
POSSUMUS ESSE AMĪCĪ.

“EGO DĪCŌ SUM AMĪCĪ”

DĀVUS QUĪNTĪ CUBICULĪ DISCĒDIT
LEĀTUS EST.

Initium fabulae Cōstantīnī ‘Quid Est
Mihi Nomen?’

Albīnus est tabernārius Rōmānus et
fīliam habet. Fīlia Ablīnī pulchra est,
nōn ut pater suus. Albīnus pecūniam
nōn habet, nam pecūniōsus nōn est.
Albīnus quoque stultus est et putat
fīliam suam pecūniam facere posse.
Sed fīlia eius pecūniam facere nōn
potest et hoc eam īratus. Fīlia
tabernāriī in cubiculō suō iacet
plortatque. Vir parvus et foedus ā
solō in cubiculum fīliae venit et
interrogat “Cūr plōrās?”

Fīlia respondet “Pater meus
stultus est et putat mē pecūniam
facere posse.”

Vir parvus et foedus rīdet sed nōn
respondet. Per cubiculum ambulat et
plūs rīdet.

Fīlia nunc īrāta est et
interrogat “Cūr nōn respondēs? Et
nōn rīdēs.”

Homunculus respondet “Pecūniam
tibi facere possum. Foedus sum, sed
magiā sum. Potesne respondēre?”

“Quid respondeō?” Interrogo
Fīlia.

“Quid est mihi nōmen?”
interrogat homunculus foedus.
Fīlia īrāta est. Nōmen virī dīcere nōn
potest. Fīlia plōrat. Homunculus
foedus rīdet et cantat. Albīnus in
cubiculum fīliae suae venit et
homunculum videt.

“Salvē Pecuniōle!” dīcit
Albīnus. Albīnus nōmen homunculi
dīcere potest. Nōmen eius est
Pecuniolus. Pecuniolus nunc īrātus
est. Albīnus stultus est, putat.
Homunculus eīs pecūniam dat et
moritur. Albīnus stultus est sed nunc
pecuniōsus est. Albīnus est bonus
cum nomines.

Incipit Fabella Raiiae de Iūlius et Gallus

Crassus

Persōnae: Iūlius et Duodecimus

Est māne. Gallus, nōmine Duodecimus, surgit cum sōle. Duodecimus est gallus crassus et magnus. Diēs is dīcit “Cucurū! Cucurū!” Nēmō potest dormīre cum gallus canit. Canēns enim gallus nōn habet parvam vocem, sed MAGNĀM VOCEM!

Iūlius, malus vir, nōn potest dormīre quia crassus gallus est nimis excitātus. Ab cubiculō suō, Iūlius audit “CUCURRŪ!” Iūlius nōn laetus est... sed *irātus*. Prīmā Iūlius surgit ex lectō (quia iam Aemilia dormīre nōn potest), deinde is ambulat per ātriōs ad ostium ante villam. Iūlius quaerit

Duodecimum in campō. Magnus et crassus gallus videtur in hortō Iūlii. Iam gallus nōn canit, solum ēst rosās Iūliae. Iūlius irātissimus est quia amat Iūliam, et Iūlia amat suam rosam. Iūlius accurrit ad Duodecimum et capit crassum gallum in collō. Tenet Duodecimus ad caput Iūlii. Is videt in oculis galli et inquit, “Ō! Consistite improbe avis! Et tace aut esse cibus ad meam familiam hāc nocte! Tū vult esse cibus?!?” Duodecimus nōn respondet, sed aperit ōs et rursus canit “CUCURRŪUUUUU!”

Genae Iūlii est quam rubra tam rosārum Iūliae. Iūlius tenet collum Duodecimī et iacit gallum ex hortō. Alās Duodecimī ipse movet sed gallum nōn volāre potest. Duodecimus accurrit procul ab Iūliō et nōn vertit sē.

Iam, Duodecimus quietus est et Iūlius dormit.

Samuel Armstrongus Aurēliānus

Gallus in Germāniā

lūlius et Cornēlius ambulat cum aliīs mīlitibus in silvā Germānia. Cūr virī Rōmānī in Germāniā? Quia Germānia est prope Gallicam. Cūr in silvā? Quia castra Rōmāna sunt nōn modo castra sed fluvius rubeoī. Est nox.

lūlius interrogat, "Ubī sunt hoste Rōmānōrum?"

Cornēlius respondet, "In hāc silvā. Cūr? Audit pedēs Germānōrum?"

"Minimē... sed lūna est plēna hāc nocte." lūlius dīcit.

"Lūna plēna est proba. lūlius." dīcit Cornēlius.

"Quia oculī tuī possunt vidēre hoste." "Ita..." dīcit lūlius. "Sed inimīcus videt corpus tuum et exspectat ut canēs."

"Tacē!" Imperat Cornēlius .

lūlius sūmit gladium et scūtum. lūlius et Cornēlius movent in foliīs cum aliīs mīlitibus.

"Quid vidēs, Cornēlī?" interrogat lūlius.

"Videō... videō gallus..." respondet Cornēlius.

"Quid?" clāmat lūlius.

"Cucuruuū!" clāmat gallus quī pugnat lūlium. lūlius clāmat, "Cornēlī! Pugnās stultum gallum!"

"Mīlitēs Rōmānī rīdent et nōn pugnant gallum.

"Gallus... Gallus! Gallus, quī nōn potest volāre pugnat lūlium." rīdet Cornēlium.

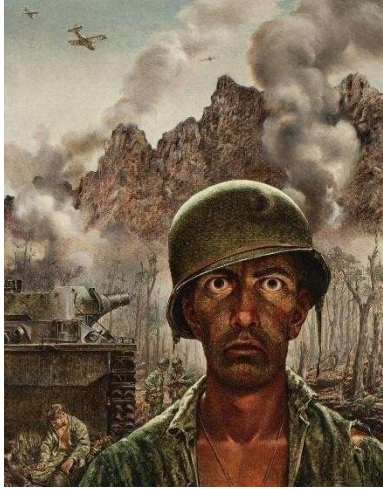
lūlius aperit collum Gallī cum gladiō et vertit ad Cornēlium!

"Gallus est mortuus. Stultus gallus!"

Dīcit lūlium. lūlius, quī est irātus, clāmat, "Tacē! Nōlī rīdēre!"

Militēs et Cornēlius tacent sed modo audiunt pedēs Germānōrum.

"Movē!" Dīcit Iūlius. Militēs et Cornēlius et Iūliusque discēdent ab viā.

"Minimē!" lacrimat vir Germānī. Vir Germānus videt Gallum mortuum.

"Gallus ut sōlus fīlius!" Clāmat vir Germānum

Vir Germānus sūmit mortuus gallus, quī pugnat ut leō et discēdet.

Fabella Uaī ā Ashā

Uaī est parva laeta canis quae amat nātūre in impluviō et ambulāre in hortō aut campō. Uaī habet amīcam bonam quae saxum est. Cuius nōmen Gemma est. Gemma vult ire ōceanum sed non habet crūra aut pedēs itaque nōn potest. Uaī habet crūra et pedēs contrā Gemmā cui nōn sunt. Uaī bona amīca est itaque portat Gemmam in ōre quia nōn habet manum. Quae procul ab ōceanum.

Itaque Uaī fessus quia portat Gemmam in ōre. Uaī ambulat ad urbem quia necesse est edere. Gemma nōn necesse est ēdūre quia saxum est. Post Uaī videt magnum equum; eā interrogāt eum et appoint in terram, “Salvē eques.. ubi ōceanum procul aut prope est?”

Equus respondet, “Cūr est ōceanus?”

Uai Īrāta, “Ubī est ōceanus!”

Equus, “Ōceanus est prope. Haec via adit illīc.”

Uaī, “Tū probus et bonus equus est!” Uaī capit Gemmam et discēdit ab equō et it ad viam. Uaī clāmat “Gemma aspice ōceanum!” Uaī currit ad ōceanum. Gemma est laeta et lūdit cum Uaī!

Gemma putat, “Uaī est bona amīca.

FĀBELLA CUIUS DĒNS
Ā URSŪLĀ ODEGARDŌ

IN HORTŌ EST; UBI STĒLLA CONTĀT ET LŪNA
RĪDET, CUM PORTĀ RUBRA. IŪLIA, PUELLA IŪLIĪ,
AMBULAT CUM MARGARĪTA, CANE IŪLIAE, AD
ROSAE.

IN HERBĀ, UBI AMBULANT, DĒNS IACET IN TERRĀ.
IŪLIA FERT DENTE ET VIDET MANUM.
"QUIS NŌN HABET EŌRUM DENTES?" IŪLIA
INTEROGAT. PUELLA DĒTERGET IPSUM DĒNTEM
ET GERIT IN VESTIT. "VENI CUM MĒ, ISPĒ OS
CONVENĪRE."

OS ŪNUM: MARGARĪTA. CANIS CLĀMAT, "BAU
BAU!" ET PUELLA FERT DĒN AD CĀNĪS OS. "NŌN
EST CANIS DENTIS, NIMIS MAGUS EST! SED, Ō
MARGARĪTA, TIBĪ DENTES SUNT PULCHRES EST!
ALBUS!"

MARGARĪTA NŌN RESPONDET (QUIA CANIS) SED
DĒNS ET MANUS MOVET CUM NĀSUM.

"IMPROBUS CANIS!" IŪLIA VOCAT, QUIA
MARGARĪTA APERIT OS. NUM CANIS ĒST? MINIME.
SEMPER BONUS CANIS.

"BAU BAU :("

CUM IŪLIA AMBULAT IN VILLUM, EA VIDET PATER,
IŪLIUS, ET CLĀMAT: "Ō PATER!" EA OSTENDE
MANUM, "DĒNS UNDE HERBA!"

"QUID?" IULUIS INTUĒTUR FĪLIA, "QUID HABET IN
MANUM"

IŪLIA DĒMŌNSTRŌ, TOLLIT EA MANUM ET IULLIUS
POSSUM VIDET.

"NŌN OPORTET FERT PUELLA DENTIS." EUM
REPREHENDER IŪLIA.

"SED-"

"IMPROBUS PUELLA, QUIA-" IŪLIUS INTERPET,
SED MARGARĪTA CURRET POST VIR ET PULSAT
GENUM. IŪLIĪ MANUM TOLLIT IN CEALŌ ET DĒNS
CADET IN OS IULLĪ.

"Ō PATER! NŌN EST!"

IŪLIUS PULSAT COLLUM ET NŌN SPĪRET; IŪLIA SPECTAT
ET NESCIRE FACIT.

DENTĪS AB ŌRE AD VENTREM ET HABITAT IN VENTRE.

"ESTNE AĒGERĪS?" IŪLIA INTEROGAT UT IŪLIUS SPĪRET
ET SPĪRET ET SPĪRET Ā IŪLIĀ.

"NŌN EST AEGER SED APPŌNIT MĒ PŌCULUM!" IŪLIUS
DICUT, "COLLUM MĒ DOLET."

"Ō PATER! DĒNS CONVENIT IN VENTER!" IULLIA
DISCĒDET ET LŪDŌ IN HORTŌ CUM MARGARĪTĀ UT
IULLIUS TIMIT NOVUS AMĪCĪ IN VENTE."

